

ЯВЛЕНІЕ XIV.

Горнитѣ, Райчю.

Райчю. Бай Митю тука ли й?

Митю. (*като става*) Що е, Райчо?

Райчю. Чорбаджійката иска да са срѣщне съсъ тебе. Нѣщо има да та пита

Митю. Дѣ е?

Райчю. Тя горката иска да доде, ами срамъ е.

Митю. Защо?

Райчю. Ами не знайте ли що са случи?

Митю. (*любопитно*) Що?

Райчю. Да го убій Господъ, онзи хекимина, дѣто си поидваше честичко у дома, на ли извършилъ единъ *маскараджѣ*?

Митю. Какъвъ *маскараджѣ*?

Райчю. Мене ма нѣмаше — бѣхъ на дюгенъ, — когато той проводилъ двама заптіета да задигнатъ чорбаджіята за нищо никакво, и го *капатъ* жрдисалъ въ хапуса. Чорбаджійката н'амъ дѣ била излѣзла — чункимъ тя май не си гледа кѣщата, обича май да мутай по сокацитъ — онуй диваѣе, Димитракито, п него го нѣмало — и то ходи като хайта — Анка — дѣто утрѣ ужъ жяхте да... унодате... годежа — останала сама самничка. — Кой знай?... сговорени ли сѣ били — дяволъ да ги знай — И тѣй *ефендумсѣ*, онзи чапкънинъ, кератія, дошелъ, па грабнѣлъ момичето хайде.

Сичен. (*като ставатъ почудено*) Какъ може!

Митю. Истина ли казвашъ?

Райчю. Дева нѣмамъ да ти давамъ я?

Пенчю. Ж, ж! работата боклукъ.

Митю. Онзи вагабонтинъ откраднѣлъ Анка!

Герги. (*почудено*) Гледай, гледай!...

Митю. А какъ тѣй?

Райчю. Какъ... задигнѣлъ я на единъ файтонъ, па я завлѣкълъ хайде.

Митю. Кой ги видѣлъ,

Райчю. Комшіитѣ.

Митю. Ами чорбаджіята ти дѣ е?

Райчю. Чорбаджіята... го пустижжъ. Доде си у дома, що да виде? — дъщеря му фрѣкнѣла. — Тогазъ той са разлюти, па